

Voerman, van de 9de afd. inf., in zijnen tegenwoordigen rang en ancienniteit overgeplaatst bij de afdeeling grenadiers.

Bij besluit van 4 Augustus ll. n°. 20, is de Wel-Eerw. heer J. G. Ziepprecht, kandidaat tot de heilige dienst, tijdelijk in dienst gesteld als veldprediker voor de protestantsche militairen bij de reserve divisie van het leger te velde.

Bij besluit van den 13den Aug. ll. n°. 79, is de serg.-maj. J. A. J. Esser van het korps koninklijke jagers, benoemd tot 2den luit. titulair bij dat korps, zoolang hetzelfde zal bestaan, zonder bezwaar voor 's rijks schatkist.

Bij besluit van den 15den dezer n°. 22, is benoemd tot 1sten luit. bij het 1ste bataillon veld-artillerie de 2de luit. L. I. von Motz van het bat.

Uit eene algemeene order voor het leger van den 6den Sept. blijkt, dat Z. M., bij onderscheidene besluiten, loopende tot den 2den te voren, behalve de reeds door ons medegedeelde benoemingen enz., nog heeft benoemd:

Tot adjudant van den gener.-majoor Snouckaart van Schauburg, provincialen kommandant van Zuid-Holland, den 1sten luit. F. J. D. A. Kuyl van Trojen, van de 12de afd. inf. — Bij de 5de afd. inf.: tot 2den luit., den sergeant N. van den Bouk, van het 1ste bat. jagers. — Bij het reg. lanciers: tot 2den luit.-honorair, den wachtm. D. de Bruyn, van het regiment.

Bij het wapen der artillerie, dienst doende in de Oost-Indien: tot 2den luit., den sergeant F. A. Prinsen, van het 1ste bat. veld-artillerie. — Het tractement van non-activiteit verleend aan de kpts. D. H. J. Meyners, van de 5de afd. inf., en N. L. Meyners, van de artillerie-kompagnie van het algemeen depôt der landmagt n°. 33. — Op deszelfs verzoek, eervol uit de dienst ontslagen, den op non-activiteit gestelden kapt. P. J. E. Baron de Heusch, van de opgeheven 15de afd. inf. — Uit de dienst ontslagen, den 2den luit. W. de Haan, van de 10de afd. inf.

Terwijl voorts door Z. K. H. den Admiraal en Kolonel-Generaal, aan de hierna vermelde officieren de functien van adjudant zijn opgedragen, als: bij de afd. grenadiers: aan den 1sten luit. C. Yske, van de afd. — Bij het 1ste bat. jagers: aan den 1sten luit. A. Quirin, van het bat. — Bij de 5de afd. inf.: aan den 1sten luit. L. J. Engert, van de afd. — Bij de 13de afd. inf.: aan den 2den luit. G. J. Pompe van Meerdervoort, van de afd. — Bij de 2de divisie van het algemeen depôt der landmagt n°. 33: aan den 1sten luit. L. Swemer, van de 17de afd. inf.

En eindelijk in hunnen tegenwoordigen rang en ancienniteit overgeplaatst: bij de 2de afd. inf.: de 2de luit.-kwartiermeester F. H. Rant, van de 7de afd. inf. — Bij de 5de afd. inf.: de 2de luit. G. E. Croissant, van de 10de afd. inf. — Bij de 14de afd. inf.: de maj. J. van Gorkum, van de 17de afd. inf.

Nog zijn door Z. M. benoemd: tot Ridder van de 4de klasse der militaire VVillems-orde: de kapt. A. Hellwig, bij het 5de bat. artillerie; de flanker André Bernard, van de 19de afd. inf.; en de kapt. Buteux, adjudant van den gouverneur van Neêrlands-Indië.

Tot Ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw: de

kapt. F. A. Eger van Wissekerke, bij de 7de afd. inf., en werkzaam bij het Departement van Oorlog. De kapt. van Roozendaal, opzigt in den constructiewinkel te Delft.

Uerscheidenheden.

Middelen van verdediging bij de Birmans in gebruik.

In den veldtogt, welke in het jaar 1824 door de Engelschen, onder de bevelen van den Generaal-Majoor *Campbell*, begonnen werd, waren de officieren dikwerf — gedurende de twee jaren, dat deze oorlog duurde — in de gelegenheid, de strategische kennis op te merken, welke zij niet bij een volk, dat algemeen als barbaarsch werd beschouwd, verwacht hadden. De Majoor *Snodgrass*, welke de geschiedenis van dezen oorlog beschreven heeft, haalt onder anderen een bijzonder stelsel van verdediging aan, hetwelk door de Birmans — wanneer zij genoodzaakt zijn, zich in het open veld te versterken — is aangenomen. Wij ontleenen hiervan het navolgende verhaal:

» Wij waren in het gezigt van den vijand, toen wij opmerkten dat de beweegbare massa's, die eenige oogenblikken te voren onze aandacht hadden bezig gehouden, en ons zelfs eenigzins in verlegenheid gebragt, plotselijk onder den grond verdwenen waren; en wel zoodanig, dat, indien wij geen getuigen gehad hadden van het schouwspel, dat eenige oogenblikken vroeger onze geheele aandacht bezig hield, het ons onmogelijk zoude geweest zijn, aan het bestaan dezer, toen onderaardsche, legioenen te kunnen gelooven. De marsch van een opperhoofd, die op de plaats van dit schouwspel, met zijnen *chattach* of vergulden zonnescerm, heen en weder wandelde, en welke deze werken scheen na te gaan en te besturen, was in dat oogenblik het eenigst voorwerp, dat eenigen achterdocht konde verwekken. Voor eenen, in de verte geplaatsten opmerker, zouden de aardhoopen, welke de heuvels bedekten, geheel iets anders voorgekomen zijn, dan kenmerken van de tegenwoordigheid des vijands. Ons echter — die deze vreemde verandering gezien hadden — kwamen deze aardhoopen voor, als door tooverwerk en door den tooverstok voortgebragt."

» Door de Engelsche troepen aangevallen, waren zij zeer schielijk uit hunne stelling verjaagd, en daarna werden — zoo als men ligtelijk begrijpen kan — hunnen versterkings en verdedigings arbeid, met even veel belangstelling als nieuwsgierigheid bezien. Dezelve bestond uit eene rij kuilen, welke elk één of twee mannen konden bevatten en zoodanig in de rondte uitgegraven waren, dat de zich daarin bevindende soldaten, tegen den regen en het vuur des vijands bescherming vonden. Op deze wijze kon een bom, wanneer die in hunne versterkingen viel, niet meer dan de twee soldaten doden of kwetsen, welke de kuil, waarin hij gevallen was bevatte. Daar de Birmans niet gewoon zijn hunne voorposten af te lossen, zoo wordt elke kuil met eene zekere hoeveelheid rijst, water en brandstoffen voorzien, genoegzaam voor het kleine garnizoen; hetwelk dezelve bevat en voor het

oog des vijands verbergt. In elke kuil vond men een soort van leger, gemaakt van gras, drooge bladeren en andere voorwerpen, waarop een der soldaten rust, terwijl de andere op schildwacht staat. Wanneer eene eerste linie van deze kuilen afgewerkt is, dan beginnen de eerste bezetters, onder begunstiging der duisternis, aan eene tweede, meer in de nabijheid des vijands; als wanneer de eerste linie dadelijk door andere troepen bezet wordt. Het aantal en de indeeling dezer versterkingen, hangt af van het aantal troepen, welke zij tegen zich hebben, de gesteldheid van het terrein of van de plannen van hun Oppenhoofd.

BRIEFWISSELING.

Aan de Redactie van den Militairen Spectator

In uw blad van Vrijdag den 17en Augustus II. las ik, onder meer andere interessante artikels, ook dat getiteld: *Wijze om te defileren*; enz.; een artikel, ingezonden door den kapitein BUSER, van het 2e Bataillon der 1e afdeeling Mobile Schutterij van Overijssel, hetwelk mij en, zoo ik geloof, elk militair bijzonder aangenaam was te lezen; daar men toch immer gaarne met iets nieuws in zijn vak bekend gemaakt wordt. En alhoewel het thans geene tijden zijn, om fantaisie manoeuvres, althans geene fantaisie defileerwijzen zamen te stellen en te doen uitvoeren, zoo is men evenwel, door de interessante bijdrage van den edelen kapitein BUSER, in staat gesteld, om, in rustiger tijden, iets nieuws te doen uitvoeren.

Dien ten gevolge hield ik mij dan ook stellig overtuigd, dat de een of ander, oneindig meer dan ik, ervaren militair, zich zoude beijverd hebben, om in uw eerstvolgend blad, openlijk hulde te doen aan de talenten van den kapitein BUSER; welke zich wel heeft willen verledigen, zijne spitsbroeders een gering blijk zijner bekwaamheden, in het militaire vak, mede te deelen.

In mijne verwachting te dezen mij echter grootelijks teleurgesteld ziende, verzoek ik U, deze regelen in uw blad te willen opnemen; ten einde daardoor den welverdienden lof, aan ware verdiensten en bekwaamheid, toe te zwaaijen.

Breda, 14 Sept. 1832.

Een Infanterist.

Bij toeval was deze brief, onder andere papieren, bij de voorloopig ter zijde gelegde stukken geraakt. *Spectator* moet zich daarom bij den geeerden schrijver verontschuldigen, dat hij niet eerder tot de loffelijke bedoeling van dien brief heeft medegewerkt. Volgaarne ruimt hij eene plaats in zijne kolommen voor dit schrijven in – vooral daar hem zoo zeldzaam het genoegen gegund wordt, iets van het hoofdwapen van het leger te ontvangen; in welks gunsten hij – op eenige weinige uitzonderingen na – nog niet heeft mogen deelen. De verwondering van den geeerden schrijver dezes briefs zal misschien geheel verdwijnen, wanneer hij van *Spectator* verneemt, dat zijn blad, onder onze

infanterie officieren, slechts een zeer gering getal lezers gevonden heeft; en sedert lang zou hij de uitgave zijner nommers hebben moeten staken, zoo hij bij de andere wapenkorpsen van het leger, geene des te grootere deelneming en medewerking gevonden had. Waaraan hij die geringere deelneming, bij het hoofdwapen van ons leger zou moeten toeschrijven, is *Spectator* onbekend; bestonden daarvoor redenen, dan had hij kunnen verwachten, daaromtrent te worden ingelicht, waartoe hij reeds dikwerf aanzoek gedaan heeft. Van ter zijde heeft hij echter vernomen, dat een onzer infanterie officieren zich veel beijverd heeft, om dit blad in een ongunstig daglicht te stellen. *Spectators* abonnementslijst zou, wanneer dit vermoeden eenigen grond van waarheid heeft, kunnen aanwijzen, bij welke afdeeling de bedoelde persoon den meesten invloed uitoefent. *Spectator* laat het aan den tijd over, dien kwaden indruk weg te nemen, die, zoo hij zich niet vergist, is medegedeeld geworden door gekrenkte en scherp gekenmerkte eigenliefde.

Wijders is bij hem ingekomen een vertoog, geteekend *Uw bestendige lezer*, over de vorming van eenen goeden trein.

Waarschijnlijk bedoelt de schrijver de stukkenrijders, daar reeds, sedert de laatste organisatie der veld- en rijdende artillerie, de trein van die wapens afgescheiden, niet meer gebezigd wordt tot de bespanning der stukken of kaissons der batterijen. In de veronderstelling dan, dat de schrijver de eerstgenoemde bedoelt, gaat hij, onder vele goede en juiste denkbeelden omtrent het gewigt van dit gedeelte der bediening van het geschut, in zijne liefde voor den door hem genoemden trein te ver. Altijd onder de benaming van *trein*, wil de schrijver dezelve tot de eerste keurbende van het leger vormen, het beste betalen en kleeden. Geen soldaat zou, volgens hem, bij den trein kunnen overgaan, dan na 4 of 6 jaren bij de kavallerie gediend te hebben, en dan nog moest deze overgang eene bevordering zijn. Zelfs gaat de schrijver nog verder, zeggende: »En ook houde ik het er zelf voor, dat al moest men ook het zoo zeer verdienstelijke en geliefde wapen der rijdende artillerie, voor eenen algemeenen bruikbaren trein inkrimpen, of hunne manschappen met bevordering daarbij indeelen, voorzeker de geheele armee daarbij merkelyk zoude winnen enz. enz.» In het kort, al wat eenigzins goed bij andere wapens was, moest bij den trein overgaan. Hoogstwaarschijnlijk heeft de schrijver, sedert de bovenbedoelde organisatie, geen veld- of rijdende artillerie zien manoeuvreren – want in dat geval moest het bij hem opgekomen zijn, dat onze tegenwoordige miliciens-stukkenrijders wezenlijk zoo onhandig niet zijn – vooral daar de meesten in zeer korten tijd er zoo ver in geoefend zijn geworden. Nog onlangs verklaarde een Oostenrijksch hoofd-officier der artillerie, onze artillerie in beweegbaarheid, goede bediening en doelmatigheid van materieel, voor de beste van geheel Europa. Den schrijver dank zeggende voor zijne goede bedoeling, is het *S.* echter niet mogelijk geweest dit stuk te plaatsen.